

Wõta ja loe!

Nõ 7.—2. aastakäit.

Ei saa olla erapooletu.

Clodius Buchanan, sündinud 1766 Cambuslangis Glasgowis lähedal Sotimaal, weetis oma noorusaastad kaunis kafutult. Uhel teekonnal puutus ta kokku ühe lihtsa Soti talupojaga. See juhtis jutu loojale ja kõtkide asjade Isfandale, sest „millest süda täis, sellest räägib juu.“ Seal pöördus ta noore Buchananini poole, kes koguni waikselt oli jäänud ja küsis: „Mis on siis Teie arwamine, noorhärä?“ „Mul pole mingifugust, ma pole kunagi selliste asjade üle mõelnud — ma olen õieti üks puhas paber.“ „Olge ettevaatlik, sest kergesti võib sinna saatan oma nime kirjutada!“ ütles talumees.

Buchanan ei mõinud seda sõna kunagi unustada. Ta hakkas järel mõtlema ja pööris senifest elust Isfanda poole, mille tagajärg oli kogusüdamline tuline Isfanda teenimine.

Kelle nimi on meie südamesse kirjutatud? Jeesus — kuningate kuningas või saatan? Erapooletu ei saa olla. Walimistel mõningad walijad, kes pole rahul ühegi ülesseatud kandidaadiga teemad nii, et ei kirjuta ühtegi nime hääletusfedelile, waid annawad selle walgelt, tühjalt tagasi. Sellega tunnistawad nad oma erapooletuks jäämist. Sarnaselt lootis toimida ka Buchanan. Kuid see ei õnnestu. Igawiku ja õndsaksjaamise küsimuses ei saa jääda erapooletuks, waid tuleb otsustada „ei“ või „ja“ wahel. „Kes minu poolt ei ole, see on minu wastu“, ütleb Isfand. Kes tahab erapooletuks jääda, see tunnistab, et ta ei waja Isfandat, ei wõta teda oma südamesse, ei tunnusta teda oma kuningaks.

On ainult kaks võimalust:

1. Jeesus sisse lasta oma südamesse ja saamutada sellega sissepääsemist jumalariiki, või teda wälja jätta ja ise wälja jääda jumalariigist?

2. Wastu wõtta pakutawat armu ning pääseda, või seda wastuwõtmata jätta ja hukkuda?

2. Tarmitada eluleiba ja wett ning elada, või wõõrsil maailma lestad juures tühjuses nälg surra?

4. Pöörata, astuda õigele teele, mis wiib wälja igawestele eesmärkidele, või jääda sammuma wale teele ja jõuda igawesse õõsse?

Elu või surm?

Õndsus või hukatus?

Pääsmine või hukkumine? Kumba walt?

Joh. 3:36.

Ükskõiksus — sinu õnnetus.

Chicagos, Troquvis teatris suri punduliku elektrijuhede eraldamise läbi 600 inimest. Kui see mees, kelle hoolimatus oli põhjustanud selle hirmsa õnnetuse, oleks olnud seal ja mõõgaga lõhnud furnuks kõiit need inimesed, poleks ta saanud sugugi kohutavamalt häwitust, kui nüüd oma hooletuse ja ükskõikjuse pärast.

Kui oled ükskõikne Jeesuse Kristuse vastu, tähendab see seda, et saad sama kohtu osaliseks kui needki, kes avalikult teda ära põlgavad ja salgavad. Kõik oleneb sinu wahetorraft Kristusega. Iga patt on Kristuse põlgamise tagajärg. Sina naerad selle üle pilkawalt. No hea, oled siis samasugune, kui needki, kes Kristust weel tänapäewgi risti lõõksid.

Willy Sunday.

Tarwitamata Piibel.

Keegi wäite poistke lehitfes tolmunud perekonna Piiblit. „Ema,“ ütles ta äkitfekt, jättes lehitsemise, „Eks ole ju see Piibel Jumala raamat?“

„Muidugi, mu lapsuke,“ wastas ema.

„Kas me ei annaks ta siis tagasi armsale Jumalale, kui me teda kunagi ei tarwita?“

Tarwitad ja oma Piiblit, wõi seisab ta ka kufagil tolmununa riinulil wõi kapis. Inimene, kes Piiblit ei loe, on kui mees, kel on kodus lamp, kuid elab pimeduses. Jumala sõna on see, mis walgustab meie südant, mõistust ja kogu elu. Imlit Jumala lamp on ta.

Paljudele on taas Piibel ainult muinasjuttude kogu, millel palju wäärtust pole, seni kui kord surmas wajawad sealt lohutust, mida ei ütski filosoof ega kellegi suure kirjaniku teosed ei wõi anda. Ei eluraskustes hakka ütski „Miaadat“ lugema, ega surmawoodil lase keegi omale ette lugeda mõnda Voltaire tööd, kuigi neid, wõib olla, kord elujõus olles ülistati. Siis tahetakse sõna Piiblist. Ja üks ainuke Piibli sõna kaalub ülles kogu maailma muud raamatud, sest see on elusõna.*) Muud raamatud wõiwad ununeda ja moest wananeda, kuid Piibel on ikka wana ja ikka uus, proowitud, kindel, otsejooneline, suurtsugune. See kõlbab noorele, kui ka wanale. Milline kandejõud usulises ja kõlblikes elus, mida saawutatakse Piiblist! Selle raamatu tõdede eest on walmis olnud inimesed surmagi minema.

Ta on tõesti Jumala kiri! Kiri kogu maailmale, igale inimõudamele. Ta on armastusekiri Isalt ülewal oma wõõrsil asuwaile lastele, kuid ka hoiatus ja manitusõnnum kangetaelseile.

Loe teda — sellest leiad elu!

*) Mõnda tegi ka kuulus Rootsi kirjanik Aug. Strindberg, wajutades Piibli surmaeelsele õhtul oma rinnale, ja ütles:

„Nüüd olen teinud lõpparweid maailmaga. Siin raamatus on ainult tõde!“
Ja milline Piibli ironiseerija ja usuwastane oli ta elus!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

6

Ta leidis end täiesti võõras kohas, ees terve maailm. Jumalatern ja jono-graaf võimaldasi tal näha iga ärisje, igasje majja, kontsertsaali, kaupluse, resto-
raani, förtji, tallu, — igasje paita terwel maal, kus walitjes kas wirtus, löbu wõi
ebawoorus. Ta kuulis kõnelusi, oigeid, mõistis ijeji südame wäljendamata mõtteid.
Unes juhtub ju kummaliski asju, nii nägi temagi iga ajustatud paiga kohal klaas-
kupli, millest wõis läbi näha ja kuulda kõit, mis tehti seal paigas. Tõstis ta aga
kupli kõrgemale, mõistis ta weel selgemini inimeste mõtteid, tegevust ja häda. Näiud
otfisi ta ütles oma elutõha, Bartoni. Ja näe, ta leidiski linna oma õigel kohal ma-
keral. Wastupanemata jõud sundis teda tõstma kupli, waatama ja kuulutama.

Ta nägi oma jutlustaja maja. Lõppes wast õhtune jumalateenistus, mille
härä Hardy leidnud wäga igawana, ja pastor Jones kõneles oma naijega.

„Mül tahab julgus kaduda,“ ütles ta. „Mis aitab kõit meie igatiemine Püha
Waimu järele ja palumine, kui meie omad koguduselitimed on nii külmad ja lihali-
kud, et Waimu töõ ei saagi awalikuks? Ma nii palusin kõiti tulla tänä õhtul,
ometi oli ainult näputäis inimesi kohal. Pean wist loobuma omaist wõitlemistest.
Kirjanduslifel alal lähets parentini, ja laste tulewik oleks ka enam finblustatud.“

„Aga, Johannes, tänä õhtul oli ju nii halb ilm, sellega tuleb sul ka arwestada.“

„Siiski, kui tulewad lajast liitimest, kes kõit elawad lähedal, ainult wiistüm-
mend, siis pole see ometi õigel!“

„Härä Hardy oli kohal. Nägid ja?“

„Nägin küll. Kõnelesingi taga weibi, kuid ta kõhtles mind wäga külmalt. Ta
on rikkaim ja andekam mees meie koguduses. Wida ei wõiks ta kõit teha ühijufe
kajuts, kui —“

Näiud nägi härä Hardy korraga pühapäewatooli juhatajat enda ees. See
samumus mõõda tänapwat ja mõites üffikutele gruppidele, nimelt nii, et härä Hardy
kuulis ta mõtteid kui läbi telefonitoru.

„On küll kurb! Näiud läts laiali see noorte grupp, mille pakkusin härä Har-
dyle: ei olnud õpetajat. Bob Wilson on jattunud haltwale teele, ta tabati warguseft.
Milline töõl pidi see olema ta waejele emale! Miks ei mõista härä Hardy püha-
päewatoolitöö tähtsust? Wida poleks ta wõinud pakkuda neile poistele! Ta oleks
wõinud kutsuda neid oma majja, oma laboratooriumi, oleks wõinud neile olla kasuts
ka oma teadmistega keemiaft ja geoloogiaft. Ütski poleks jäänud eemale. Ei, ma
ei mõista, miks inimesed ei kasuta oma wõimeid!“

Pääd raputades läts mees oma teed, kuna härä Hardyt wiis mingi wõim
edasi ja sundis weel enam kuulma. Nii nägi ta ätti töõlismaja, milles lebas Sco-
ville ja ootas, et tal wõetaks mõlemad jalad alt. Ta naine lebas samuti asemel, ja
selle kõrwal põlmitas proua Hardy töõgitubruk, kes püüdis haigele õnnetule naijele
ütelda rootfikelsheid troostifõnu. Mees oli mõistuse juures ja kannatas lõpmata.
Arst ei olnud weel saabunud. Selleaemal olid paar sõpra tulnud aitama. Ühelt
neist, nimega Burns, küfiti, kas ta käinud härä Hardy juures.

„Käifin, kuid ta oli kirikus. Õnnetuseft jutustasin, ta jaab kõit teada.“

„Kuidas, kirikus? Kas seal ta saatam ka mõnikord käib! Kuid milleks, ei
mõista. Kas ta siia ka tuleb?“

„Ei tea,“ wastas Burns lühidalt.

„Mõtled ja ka sellele, kuidas Scoville päästis härä Hardy elu?“

„Dean küll, olin ise seal juures.“

„Mis jaab lastest, kui sureb Scoville?“

„Ei tea!“

Näiud tuli haawaarst, ja ruttu tehti ettevalmistust iõikufeks. Wiimane, mis
härä Hardy kuulis, oli tarjatus waeje naije suust, kes oli hüppanud asemelt ja waem-
les näiud krampibes maas, kuna kats last hirmunult ta tuwest kinni hoibfif, ja isa
meeleheitel hüüdis läbi pijarate: „Sumal, milline põrgu, see maailm!“

Ebasi nägi härra Hardy tuba, kuju fogenenud palju noorimehi mängulauabade taha. Ja — ta ei tahtnud uskuda oma filmi — seal istus ta wanem poeg Georg ja mängis. Sinna siis lätki ta raha ja Betty oma pealegi veel! Ei midagi nähtust lõiganud isa südamesse nii walusalt. Ta ise oli uhke, et oli waba awalikust patuteenistusest, oli waid ijelast inimene. Ja nüüd pidi ta nägema oma poja sellises augus. Kuid ei aidanud midagi, ta pidi veel ebasi nägema ja kuulma. Kõik need noored seal suitsetasid ja jõid.

„Ma ütlen sulle, Georg,“ rääkis keegi noormees, „kui ju wana sind näeks siin, küll ta teeks aga filmad!“

„No jah, seda usun minagi,“ wastas Georg segades kaarte ja täites klaasi.

„Kuule, Georg,“ algas esimene jälle, „ju õde Betty on ju päris iludus. Kas ja ei laha tutvustada teda sulle?“

„Ei mõtlegi,“ wastas Georg sühibalt. Ta oli täna palju kaotanud ja sellepärast halwas meeolus.

„Mii? Kas me pole teile hääd küllalt woi?“

Georg andis wiisakuleta wastuse, millele teine wastas kõrwaliluga. Algas lõõmting. Härra Hardy ei suutnud seda kauem waadata, wägisi kiskus ta end sealt paigast lahti.

(Särgneb.)

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Kord patus surunud olin ma Ja patus hukka läind, Nüüd Jeesus oma surmaga On elawaks mind teind.

R o o r: Oms võimalik, oh Päästija, Et surid minu eest?

Ma usun seda tõega, Mu sulle igawest'!

Oh arm, ju kõrgust, sügawust, Ei mõista mõõta ma, Sa näitad oma wägewust, Mind õndsaks teinud ja!

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Mu hing, üht' sõna kuule ja, Mis räägib Õnnistegija, Su Jeesus küsib minu käest Kas armastad mind kõigest wäest?

R o o r: Mu Jeesus, sind ma armastan, :: Et siiski veel, et nõnda saan, Kui oled teenin'd ja.

„Sind wangipõlwest päästsin ma, Su haamad parandasin ka, Et jätnud sind, kui ekssiid, Ma walgustasin sinu õdd.“

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Armsast kõlab Jeesu nimi, Ta kõik wead parandab; Jga usklik inimene Temalt rahu, rõõmu saab.

R o o r: Armsasti kõlab see, Kui sest nimest lauldakse. ::

Jeesu nimel lähme teele, See on tugew sõjariist, Selle läbi mõitu saame Oma hinge waenlastest.

Kallis on see nimi, „Jeesus,“ Ta meid õnnelikuks teeb, Sellega kord plüha rahwas Rõõmuga ta wastu läeb.

Toimetaja Peeter Sint. „Wõta ja Ioe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Matkab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Doctusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sint, Päikesel 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wälism. Piibliühelkuse, Nataskawu 4 Tallinna; sealfamas saada ta igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.Ü. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.